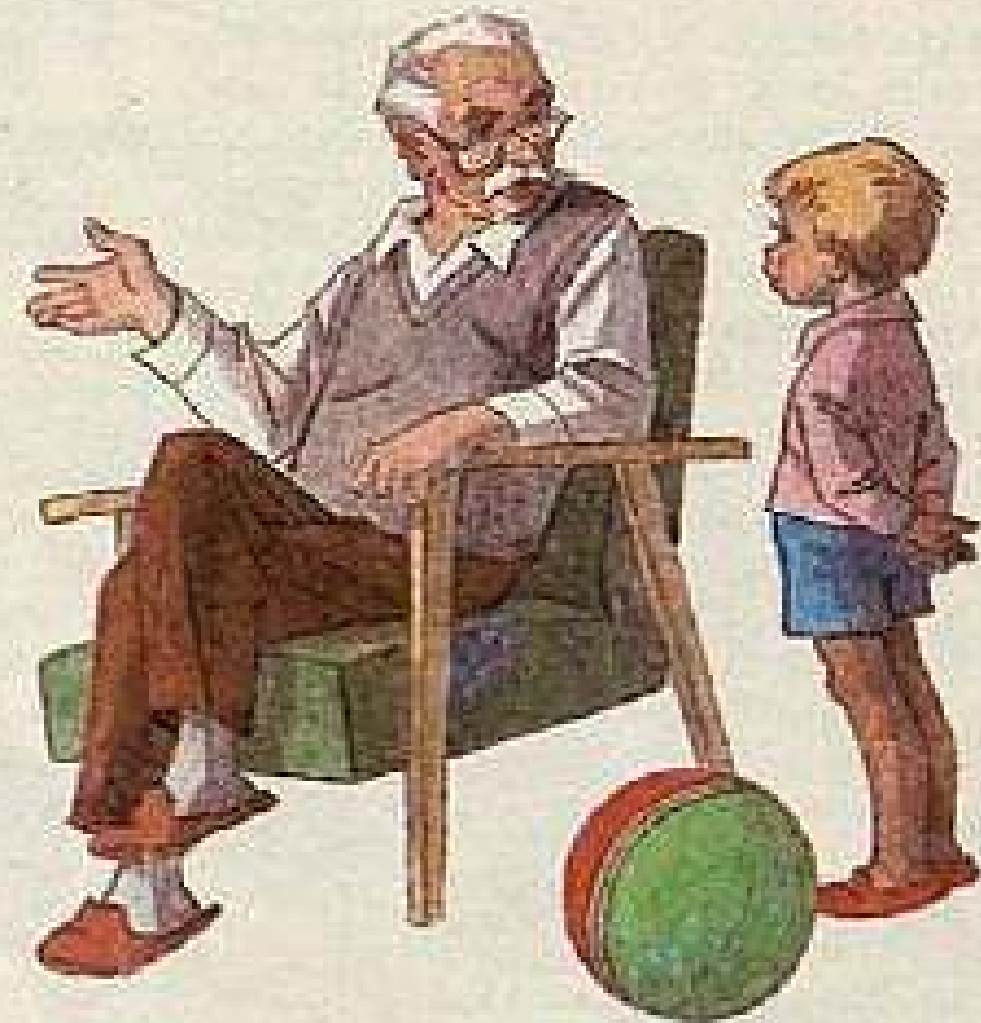

איגור הולך לגן

ס. מקייב

"הה! זה מצוין" אמר סבא "שם כבר לא תוכל לנדנד ולרקוע ברגליים. אמא וסבתא רחוקות והגנת מיד תעניש אתך." כששמעתי את זה עבר לי הרצון ללכת לגן המעניש הזה! והנה יצאתי פעם עם אמא - אני לגן הילדים והיא לעבודה. אך ככל שהלכנו רחוק יותר כך נזכרתי יותר בדבריו של סבא. והלכתי כל פעם יותר לאט. אחר כך נעמדתי לגמרי ושאלתי:

"אמא, אולי לא כדאי ללכת לגן? אולי אלך אתך לעבודה. ישלמו לי שם ותוכלי לקנות לי תלת-אופן עם מנוע." אמא אמרה שאסור להביא ילדים לעבודה. אם יביאו ילדים לעבודה, הרי כל הסדנאות ובתי החרושת יעמדו. עבודת הילדים זה ללכת לגן הילדים. הלכנו הלאה, אך משום מה התחלתי לבכות. ועוד כל כך חזק שעוברים ברחוב התחילו לעצור. "תסביר לי רק מדוע אינך רוצה ללכת לגן הילדים?" ביקשה אמא.

ואני אמרתי ששם אין אמא ואין אבא ולא סבתא ולא סבא. ורק גננות חמורות ויותר לא כלום. "כך אמר סבא" הוספתי. אמא חשבה רגע.

"טוב" אמרה "אז אם כך, נלך למכרה שלי. תבלה אצלה עד אחזור מהעבודה. רק תדע: אצל אירינה אלכסנדרובה (כך קוראים לה) הרבה ילדים משלה. ולא קל לה אתם. לכן אתה חייב לציית לה. מסכים?" "בוודאי מסכים!"

ואז הלכנו לבית דו-קומתי לבן. בחוץ היה מגרש לילדים עם ארגזי חול, סוכה, נדנדה וסחרחרה.

בערב אמרה אמא

"איגורקה, אתה כבר גדול. הגיע זמן ללכת לגן הילדים."

"הידד!" קראתי "טוב מאוד."

בחצר שלנו כל הילדים הולכים כבר לגן הילדים. רק אני עוד לא, ועוד ילד, אבל הוא עוד קטן מאוד ומובילים אותו בעגלה.

למחרת סיפרתי לסבא שאלך לגן.

נכנסנו לבית ואמא הורידה לי את המעיל ותלתה אותו באחד הארונות. אחר כך פתחה את הדלת ונכנסנו לחדר. היו שם הרבה מאוד ילדים. המכרה של אמא חייכה אלינו. היא לא יכלה לבוא מולנו כי ניגנה בפסנתר. וכל הילדים שרו
אני מנגן במפוחית
מול העוברים ושבים
גם אני התחלתי לשיר – הרי זה השיר האהוב עלי! ולא הרגשתי שאמא הלכה..
אחר כך אירינה אלכסנדרובה קרא אותנו לטיול. היא שאלה אותי:
"אתה יודע להתלבש?"
בדרך כלל אני יודע. רק את השרוכים של נעליים לא למדתי לקשור. אבל כל הילדים סביבי התלבשו בעצמם. אז אמרתי "יודע."
והסתכלתי על השרוכים שלי. הם נראו מאוד ארוכים ומבולבלים כמו אטריות. לידי התלבט עוד ילד ונשם כבודות. אבל איכשהו הוא הצליח לגמור.
ואז אירינה אלכסנדרובה אמרה
"ילדים, תסתדרו בזוגות. נלך!"
ואז הילד, השכן שלי, לחש:
"תראה מה עשית. הנעלים שלנו קשורים בשרוכים. מה לעשות. להתיר גם אני לא יודע."
הילדים התחילו כבר לצאת מהפרוזדור. הילד ואני החזקנו ידיים והלכנו. בהתחלה כמעט ונפלנו, אבל אחר כך, מילא, התרגלנו. רק במדרגות היה קשה לרדת.
אירינה אלכסנדרובה הסתכלה ושאלה:
"למה אתם הולכים כל כך לאט?"
אמרנו שאנו תמיד כך הולכים. הילד הציע:
"אולי נבקש שתתיר אותנו?"
"איך, יצחקו מאתנו!" אמרתי "יחשבו – איזה טיפשים!"
הילדים רצו לשחק בתופסת. כולם קראו "לא! לא! לא אני!" גם אנחנו קראנו אבל האחרונים.

אירינה אלכסנדרובה ראתה שאנו שוכבים על הארץ וניגשה אלינו.
ראתה את הנעליים שלנו ואמרה:
"תנו לי. אעזור לכם."

הסתובבנו בחוץ עד הצהריים. אחר כך קראו לנו לתוך הבית.
התפשטתי בעצמי ותליתי את המעיל בארון שלי. אירינה
אלכסנדרובה אמרה לי לזכור את התמונה המודבקת לדלת. על
הארון שלי היה ציור של גזר. ואני דווקא אוהב גזר.
אחרי האוכל ישנו שעה שלמה. ואחרי כן שוב יצאנו לשחק.
ראיתי שהילדות משחקות בנפרד מהילדים. עושות שם דבר מה,
מתלחשות. התחלתי להסתקרן. עוד אף פעם לא שיחקתי עם
ילדות.

ניגשתי לשתי ילדות ושאלתי:

"במה אתן משחקות? קבלו אותי."

"אנו משחקות במשפחה. בדיוק חסרה לנו בת המשפחה. אתה
רוצה להיות הבת שלנו?"

"מה פתאום!" התרגזתי "מוטב שאהיה אבא."
הילדות נפנפו בידים.

"משחק בפעם הראשונה ומיד חושב את עצמו חשוב! קשה מאוד
לשחק אבא. ולהיות בת פשוט מאוד."
"אז לפחות אהיה בן" ביקשתי.
הושיבו אותי על ספסל.

"עכשיו נשים לך קשתות בשערות" אמרה הילדה "אמא"
היא הורידה לי את הכובע והתחילה למשוך בשערות. "אבא" ניסה
לעזור לה. אך לא יצא מזה ולא כלום. כנראה השערות שלי היו
קצרות מדי.

אחר כך אכלנו. ה"הורים" הביאו לי תבניות של חול עם דשא טעים.
"תאכל דייסה, תאכל לפתן" דאגה "אמא".

"תעשה כאילו" לחש לי "אבא" "כך – מיאם-מיאם!"
אבל אני הייתי כבר שבע לגמרי.

ניגש אלינו ילד ארוך ביותר ושאל:
"מי מכם יהיה הרודף? אתם קראתם האחרונים."
"נרדוף ביחד" אמרתי.

"איך זה – ביחד?" השתומם הארוך.

"בחצר שלנו כך משחקים!" החזיק אחריי הילד הקשור אלי.
אז הילדים החליטו שלרדוף בשניים יהיה יותר מעניין. כולם
התפזרו. ואנחנו התחלנו לרדוף. השרוכים שלנו התמתחו
ונפלנו. והנעליים הקשורות בשרוכים נפלו מהרגליים. אבל אני
לא התבלבלתי ואמרתי:
"חכו, השרוכים שלנו הסתבכו."

ואז "אמא" אמרה:

"אבא, לך לעבוד ובדרך תביא את בתנו לגן הילדים."
"אבא" לקחה אותי ביד והובילה אל הילדים. שם שיחקו במחבואים.
"רוץ" אתה צריך לחפש" אמרו הילדים.
מדי פעם ניגשו אלי או "אמא" או "אבא" וקראו הביתה. אבל אני לא
הקשבתי להן.

"אני עוד בגן הילדים. תנו לילד שלכם לשחק!"

ואז ניגשה אירינה אלכסנדרובה:

"באו ההורים שלך. הגיע זמן ללכת הביתה, איגורקה!"
"איזו ילדות עקשניות!" חשבתי וביקשתי מאירינה אלכסנדרובה:
"אל תתני להן, בבקשה! הן שוב יאכילו אותי בדשא, יקשרו
קשתות.."

פניה של אירינה אלכסנדרובה נעשו מפוחדות. היא סובבה את
ראשי אל הפשפש. ואני הסתכלתי לשם. וראיתי את אמא ואבא שלי!
בערב ביקשתי מאמא:

"אולי גם מחר אלך להתארח אצל אירינה אלכסנדרובה? התנהגתי
שם יפה ולא הפרעתי לאף אחד. אפשר?"
משום מה אמא ואבא צחקו בקול.
גם אני צחקתי, כשנודע לי שבאותו יום הייתי בגן הילדים.

